

Sygn. akt II CSK 274/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa R. G.
przeciwko E.
Spółce Akcyjnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 206/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany w skardze kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Oczywista zasadność skargi ma się wyrażać, po pierwsze, w uwzględnieniu przez Sąd wyłącznie kompensacyjnego charakteru zadośćuczynienia, a nieuwzględnienie umiarkowanego jego charakteru dostosowanego do poziomu życia poszkodowanego, co doprowadziło do zawyżenia. Z tego względu skarga nie jest oczywiście uzasadniona - dopuszczalna jest polemika z Sądem co do wysokości zasądzonego zadośćuczynienia, ale w ramach podstaw kasacyjnych, a w szczególności, gdy wysokość ta jest uzasadniona, to nie można przyjąć, że przez ustalenie tej wysokości doszło do oczywistej wadliwości zaskarżonego wyroku, właśnie ze względu na elastyczność regulacji prawnej. Co więcej, z orzecznictwa Sądu Najwyższego jasno już wynika zdecydowana dominacja funkcji kompensacyjnej zadośćuczynienia i irrelevancja warunków życia poszkodowanego – zatem przyjęcie przez Sąd II instancji takiej perspektywy postrzegania zadośćuczynienia nie świadczy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Podobnie o oczywistej zasadności skargi nie świadczy też naruszenie art. 444 § 2 k.c., które, w ocenie skarżącego, również sprowadza się do zawyżenia zasądzonej renty, bez uwzględnienia zachowanej przez poszkodowanego możliwości zarobkowania. Znow, o ile potencjalnie kwestia ta może być kwestionowana w ramach podstaw kasacyjnych, o tyle lektura zaskarżonego wyroku nie prowadzi do wniosku o oczywiście nieprawidłowym wyłożeniu albo zastosowaniu prawa - przyjęta wysokość renty mieści się w kanonach rozumowania prawniczego, a z uzasadnienia wynika, że Sąd był w pełni świadom stopnia niepełnosprawności poszkodowanego. Natomiast wskazywane przez skarżącego istotne zagadnienie prawne ma polegać na

potrzebie sprecyzowania przez Sąd Najwyższy, czy przy ustalaniu wysokości renty z tytułu utraconych dochodów należy oceniać rentę realną, czy hipotetyczną (teoretyczną). Odpowiedź na to zagadnienie nie budzi wątpliwości, co *nota bene* dostrzega sam skarżący. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika oczywiście indywidualny charakter renty, tzn. ustalenie jej wysokości w odniesieniu do potencjalnych możliwości zarobkowych konkretnego poszkodowanego. Korzystanie z wszelkiego rodzaju danych statystycznych, np. wskaźnika GUS, może mieć zatem jedynie charakter pomocniczy. Jeżeli jednak skarżący uważa, że co do tej kwestii zaskarżone orzeczenie jest wadliwe, to może to podnosić wyłącznie w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych - teoretycznie zagadnienie nie budzi wątpliwości.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.